Я розмовляв з любові древнім духом,
Що вмер до того, як родився Амур,
Й не думаю, щоб те, що власним вухом
Почув, сприйматись мало б вже, як дур, –
Бо хто любові краще суть збагне.
Свій присуд доля в цих словах верне:
Любить слід ту, що любить не мене.

Й тоді вже знали: щоб міг розгоріться
Вогонь любові, й час не загасив, –
Повинні антиподи два зустріться,
З активом поєднати слід пасив;
Й тут недостатнім буде щось одне:
Любов іще сповна не осяйне,
Як ту люблю, що любить і мене.

Прогрес вже в нас, торкнувсь він і любові;
Старих богів заміщують нові,
Й поблажливі вони більш у розмові,
Та лиш сумбур від цього в голові;
Сум'яття серце й розум огорне
Й колишню ясність з думки прожене:
Любить слід ту, що любить не мене.

Вагання й сумнів можуть погубить –
Не знаю уже й сам я, що робить:
Або її, невірну, розлюбить,
Або ж мене заставить полюбить;
Вона ж тоді лиш вдавано зітхне,
Ту, що любив, як змушу і мене
Кохати – й неодмінно обмане.